

Posebej moram poudariti, da imamo tudi dobro razvite družbene dejavnosti, predvsem šolstvo, zdravstvo in ne nazadnje kulturno dejavnost. Smo pa v zaostanku izgradnje osnovne infrastrukture, kot so oskrba z vodo, kanalizacija in telefonija, kamor ravno sedaj vlagamo izredno velika sredstva z namenom, da zagotovimo nadaljnji razvoj naše družbeno-politične skupnosti.

Na koncu dovolite, da vam zaželim uspešno delo, predvsem pa dobro počujete v naši sredini.

## POZDRAVNI GOVOR PREDSEDNIKA SLOVENSKE AKADEMIJE ZNANOSTI IN UMETNOSTI PROF. DR. JANEZA MILČINSKEGA

Spoštovane tovarišice, spoštovani tovariši, dragi prijatelji!

Ko odpirate III. znanstveno zborovanje „Antika in antična dediščina v Jugoslaviji“, sprejmite lep, prisrčen pozdrav Slovenske akademije znanosti in umetnosti. V čast si štejem in v prijetno dolžnost, da vam ob pozdravih lahko sporočim še iskrene želje za uglašeno delo zborovanja, ki naj ga ne motijo naelektrene napetosti, pereče prav ta čas, napetosti, ki nam kot planincu Elijev ogenj zvene v ušesih podobno šumenju čebel, in včasih tudi dvigajo lase kot grozeča slutnja strele. Skratka, naj vam delovni dnevni tečejo v ozračju spoštljive umaknjenosti od vsakdanjih skrbi, kar omogoča bogata tematika vašega srečanja ali vsaj njen pretežni del, kolikor lahko kot laik razberem iz programa.

Občudovanje vaše znanosti, vašega dela in vašega znanja mi zbujajo podobne otožne občutke, kot jih je André Maurois izrazil na 2. kongresu medicinske morale leta 1966 v Parizu, ko se je razkril kot laik, ki je vse svoje življenje obžaloval, da ni bil postal zdravnik. Tako bi zase lahko dejal, da sem vse življenje — natančneje: zreli del življenja — obžaloval, da se nisem mogel kaj globlje seznaniti z antičnimi jeziki in antično kulturo. Danes slutim, koliko je s tem zame izgubljenega, pa se ob tem s skrbjo vprašujem, ali je med pripadniki mojega in sorodnih poklicev kaj veliko takšnih, ki podobno čutijo.

Rad bi povedal, da me ob zatonu deleža zanimanja za antiko v vzgoji in v raziskovanju, še celo, ker gre za pojav širokega obsega v vsem zapadnem svetu, skrbi, ali in kdaj bo prišla renesansa in kako premostiti vrzel v znanju in gledanju, ki jo že danes lahko opazamo pri zorečih generacijah. Tolaži in pomirja me samo to, da se je na današnjem zborovanju zbralo vendar toliko zavzetih znanstvenikov, zvestih čuvarjev antične dediščine.

Na ravni dediščine pa se vaša zanimanja pokrivajo in dopolnjujejo s poslanstvom Slovenske akademije znanosti in umetnosti, ki ima med svojimi temeljnimi nalogami tudi skupni program „Naravna in kulturna dediščina slovenskega naroda“. Za ta raziskovalni program skrbijo inštituti Znanstveno-raziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti po programskih sklopih, ki zajemajo zaključene raziskave ali pa se vključujejo v medakademijske in mednarodne raziskovalne naloge. Med njimi so tudi takšne, ki neposredno povezu-

jejo raziskovalce vaše Zveze društev za antične študije Jugoslavije z raziskovalci naše akademije. Tako si delimo cilje, uspehe, pa tudi skrbi in težave. Bodite prepričani, da Slovenska akademija z živim zanimanjem in z iskreno voljo za sodelovanje spremlja vaša prizadevanja, katerih dosežki so hkrati pomemben prispevek za uresničevanje skupnega programa Akademije.

Z najboljšimi željami za rast in uspehe vaše Zveze in vaših, društev, pa še posebej za osebno srečo in zadovoljstvo Vas, drage tovarišice in dragi tovariši, od srca pozdravljam.

Ostanite zdravi!

---

### POZDRAVNI GOVOR PREDSTAVNIKA UNIVERZE EDVARDA KARDELJA V LJUBLJANI PROF. DR. MIRKA JURAKA

Spoštovano predsedstvo, spoštovani zbrani!

V čast in osebno zadovoljstvo mi je, da lahko pozdravim udeležence III. znanstvenega zborovanja Zveze društev za antične študije Jugoslavije v imenu Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani in še posebej njenega rektorja, tov. prof. dr. Iva Fabinca, ki se zaradi drugih obveznosti tega srečanja ne more udeležati. Prisrčno vas vse pozdravljam tudi v svojem imenu.

Redke so tiste znanstvene panoge, ki se ne bi v večji ali manjši mero oziroma vsaj posredno srečale tudi z antiko. Zato ni nenavadno, da je bila prav klasična filologija med prvimi strokami, ki so bile zastopane na ljubljanski univerzi. Naj mi bo dovoljeno, da se spomnim, kako mi je pri študiju angleškega jezika in književnosti koristilo nekajletno učenje latinskega jezika v srednji šoli ne le zato, ker sem na ta način lažje dobil vpogled v razvoj angleškega jezika, temveč tudi zato, ker je klasična literatura vplivala na razvoj književnosti ne le v Angliji, temveč v Evropi sploh. Velik del staroangleške proze predstavljajo prevodi iz latinščine; v srednjem veku, še bolj pa v renesansi in klasicizmu ter vse do današnjih dni, pa se je anglosaška književnost mnogokrat tematsko in oblikovno navezovala na latinska in grška umetniška dela. Čeprav se je dramatik Ben Jonson ponorčeval iz Shakespeara, češ da zna „malo latinsko in še manj grško“, moramo to misel vendarle sprejeti s pridržkom, saj je taka ocena vedno odvisna tudi od znanja ocenjevalca in znanja njegovih sodobnikov. Vemo pa, da so tedanji izobraženci brali klasična dela v originalu, ker pa je danes — to še posebej velja za grščino — veliko bolj izjema, kot pa pravilo.

V zadnjih desetletjih je, žal, tudi latinščina izgubila tisto mesto v srednješolski izobrazbi, ki je predpogoj za rasično poglobljen visokošolski študij mnogih strok, ne le jezikoslovnih ali družboslovnih, ampak tudi naravoslovnih. Kot dekan Filozofske fakultete v Ljubljani sem v zadnjih dveh letih vendarle opazil razveseljivo dejstvo, da si stroke prizadevajo, da bi odpravile navedeno pomanjkljivost v izobrazbi današnjih visokošolcev. Zelo je namreč naraslo število študentov, ki se vsaj dve leti izpopolnjujejo v latinskem jeziku. Seveda bi bilo lažje, ko bi s tem predznanjem že prišli na fakulteto, toda bolje je vsaj nadoknaditi zamujeno kot pa vreči puško v koruzo. Poudarati želim, da Oddelek za klasično filologijo to nalogo z veseljem in uspešno opravlja. Upamo, da se bo s preobrazbo srednjega šolstva povečala vloga klasične izobrazbe na tej stopnji šolanja.